

[Per Hækkerup.]

siger statsministeren. Han siger, vi må give en samlet bedømmelse, f. eks. af besparelserne. Ja vel, det er vi da indforstået med, det ved vi dog, men så lad os få dem. Nu forstår jeg, at vi får dem ikke i dag, men jeg beder da regeringen forstå, at når vi skal til drøftelserne i 21 mands udvalget, så kan vi selvfølgelig godt sidde i dette udvalg og træde vande i nogle måneder, hvis det er det, regeringen vil, det bliver måske nødvendigt. Men når regeringen siger, at den har planer, at arbejdsministeren har et færdigt forslag vedrørende en afløsning af dyrtidsreguleringen, så er det, vi beder om at få det at se, sådan at vi dog i hvert fald ved, hvad det er, vi skal diskutere. Det er dog ikke noget urimeligt forlangende til en regering. Hvis regeringen altså har tanker og synspunkter, der er nærmere præciseret, en gennemtænkt politik, så lad os da få dem frem på bordet.

Så havde statsministeren en, synes jeg, vidunderlig bemærkning — ja, det er selvfølgelig altid vidunderligt på den ene eller den anden måde, hvad statsministeren siger — en vidunderlig bemærkning om arbejdsgivertilskud og prisstop: prisstoppet er af født af arbejdsgivertilskuddet. Ja, der var en sammenhæng, sagde ministeren, og jeg må forstå det sådan, at uden dette arbejdsgivertilskud havde vi altså ikke fået prisstoppet. Nej, jeg tror, det er vores antiinflationforslag, der har fået statsministeren til at komme med et prisstop, og jeg tror, at statsministeren ærlig talt inderlig fortryder det miskmask, som arbejdsgivertilskuddet har været, og som bringer regeringen i store vanskeligheder den 1. marts 1971, når dette tilskud skal falde bort — hvis det skal falde bort, det ved vi jo heller ikke endnu. Har vi fået klare tilkendegivelser om det i 21 mands udvalget? Ikke mig bekendt. Nej, jeg tror såmænd, at regeringen ganske roligt kunne have iværksat sit prisstop, selv om der ikke var blevet ydet noget arbejdsgivertilskud igennem denne periode.

Så taler statsministeren, og det gjorde også økonomiministeren og nogle af ordførerne, om, at der selvfølgelig er en sammenhæng mellem ejendomsprisernes stigning og de almindelige prisstigninger. Ja, det er da klart. Ejendomsprisernes stigning er inflations-skabte, men de er samtidig inflationsdri-

vende, og det var den inflationsdrivende side af disse stigende ejendomspriser, jeg stærkt understregede, og hvis vi kan komme på ordentlig talefod med hinanden med hensyn til det — og her er finansministeren altså ikke så uvillig — tror jeg, det er et ganske godt grundlag for at finde frem til fornuftige løsninger.

Statsministeren mente, at vi skulle afskaffe betalingsbalanceunderskuddet på 2-3 år. Jeg vil gerne gentage, at jeg tror, det er for hurtigt. Jeg tror, man derved bliver tvunget til at lave så voldsomme indgreb, at det vil give bagslag, så vi kommer til at vælte over i den anden grøft. Jeg tror derfor, regeringen og regeringens økonomiske eksperter skulle besinde sig på, at det ikke er nødvendigt for Danmarks kreditværdighed, at vi nedbringer valutaunderskuddet med 2 milliarder kr. i 1971 og med 2 milliarder kr. eller noget lignende i 1972. Hvis man fører en økonomisk politik, der peger i retning af, at dette valutaunderskud efterhånden forsvinder, er det tilstrækkeligt til at genskabe Danmarks kreditværdighed, så ryger kronen fra i øjeblikket at ligge øverst på hitlisten over tvivlsomme valutaer længere ned på listen, og så begynder man at få tillid til den danske krone igen. Jeg tror derfor, at det ikke er nødvendigt at udsætte befolkningen, som jo er uskyldig i de vanskeligheder, regeringen har skabt, for så voldsomme indgreb, som man er nødt til at foretage, hvis man skal afskaffe dette valutaunderskud på 2 år.

Så spurgte statsministeren: kan socialdemokratiet bringe fornyelse i dansk politik? Tja, hvis vi overhovedet kan bringe noget, kan det da i hvert fald kun være fornyelse. Det kan i hvert fald ikke gå ringere, end det er gået med regeringens økonomiske politik. Vi har lagt vore synspunkter frem. Vi har lagt vore forslag frem. Man kan more sig som man nu vil, over 13 punkts programmer og 12 punkts programmer, nej, for resten, det er jo regeringens, og 7 punkts programmet senere — det er, ligesom vi er gået lidt ned ad bakke med hensyn til antallet af programpunkter — men jeg tror, de er meget realistiske, og jeg tror, regeringen skulle studere dem, for jeg mener, at her er et udmærket grundlag for forhandlinger imellem os. Men jeg vil da gerne være enig med statsministeren i, at det vigtigste problem